

[Steen Folke]

komstpolitik må være en hovedhjørnestein i disse års krisepolitik. Det er efter VS' opfattelse katastrofalt. Indkomstpolitikken er ikke blot vendt imod arbejderklassen i økonomisk forstand, den rammer ikke blot pengepungen, den undergraver også i høj grad det begrænsede demokrati, som kan eksistere i et kapitalistisk system.

I et sådant system, hvor lønarbejderne er henvist til at sælge deres arbejdskraft på et marked, må det være en fundamental ret, at de selv kan være med til at afgøre prisen på deres arbejdskraft, altså lønnen, og i givet fald strejke eller deltage i andre kollektive kampskridt vendt imod arbejdskøberne. I øvrigt mener jeg i parentes bemærket, at strejkeretten bør bevares under socialisme. Den statsligt dikterede indkomstpolitik undergraver arbejderklassens muligheder for at forsvare sig.

Retten til at forsvare sig mod skruetrækeri ved fysisk blokade, et hævdvundet kampmiddel, blev fjernet med et pennestrøg. I december 1976 var den socialdemokratiske regering som bekendt lige ved at gå med til en kriminalisering af overenskomststridige lønkrav og aktioner.

Den såkaldte indkomstpolitik er i sin konsekvens uforenelig med strejkeretten, og de gentagne statslige indgreb i overenskomstfastsættelsen underminerer hele fagbevægelsen. Det uhyggelige perspektiv i alt dette er den totalitære stat. Der er jo ikke så længe til 1984, der er forhåbentlig noget længere til Orwells version, men vi mener, det er vigtigt at bekæmpe selv små tendenser i den retning.

Lad os tage begrebet trepartsforhandlinger. Det lyder jo meget uskyldigt, men de indgår i et mønster, som peger i retning af en korporativ stat. Thomas Nielsen forudså for nogle år siden, at det ville ende med, at han og hans arbejdsgivermodpart ville få fælles kontor. Måske bliver det snarere Thomas Niensens efterfølger. Lad os sige, at i 1994 sidder Thomas Niensens efterfølger, Georg Poulsen, og Jens Thorsens efterfølger, Jan Bondé Nielsen, i samme kontor. Der er sikkert nogle, som synes, at det lyder vældig rart; vi er jo alle i samme båd, lyder det. Mig risler det koldt ned ad ryggen.

Lad mig også erindre om, at i Orwells »1984« er alle såkaldt ansvarlige partier smeltet sammen til Partiet – med stort P.

Dannelsen af SV-regeringen kan måske tages som et lille forvarsel om, hvad der kan ske.

Hele socialdemokratiets politik er bygget på den fejlagtige opfattelse, at jo mere staten har at skulle have sagt, jo mere statslig styring, jo bedre for lønarbejderne og samfundet som helhed. Også den traditionelle venstrefløj har i praksis støttet enhver form for voksende statslig indflydelse som et skridt i retning af socialismen. Det har været en fatal misforståelse. Statslig drift af en række aktiviteter, det være sig inden for produktion, transport eller service, bringer ikke i sig selv socialismen nærmere. Lighederne mellem en privatkapitalistisk form for undertrykkelse og en statskapitalistisk form for undertrykkelse er større end forskellene. I den retning burde Sovjetunionen være et tilstrækkelig klart skræmmebillede. Men uanset socialdemokratiets voldsomme udfald imod Sovjetunionen og imod DKP herhjemme finder man en række fællestræk: troen på staten og partiet, formynderiet og bureaukratiet.

De mange proteststemmer på fremskridtspartiet har demonstreret, at der virkelig er noget rivegalt med det danske samfund. Jeg vil endda gå så langt som til at sige, at den del af protesten, som er vendt imod for meget regereri og bureaukrati og for høje skatter, indeholder en kerne af sundhed og sandhed. For socialister burde det være en selvfølge, men er det langtfra, at bekæmpe regereri og bureaukrati. Men det er klart, at fremskridtspartiets analyse er overfladisk og politikken katastrofal.

Det siger sig selv, at et højrepopulistisk parti som fremskridtspartiet ikke forstår eller ønsker at forstå sammenhængen mellem de samfundsmæssige problemer, som får folk til at protestere, og det samfundssystem, som er problemernes årsag. At de små handlendes problemer hænger sammen med kapitalismens indbyggede tendens til monopolisering, lukker fremskridtsfolk øjnene for. At umyndiggørelsen af lønarbejdere er noget helt fundamentalt i et kapitalistisk system, benægter de pure. At fremvæksten af en formynderisk stat skyldes klassesamfundets modsætninger, begriber de ikke. Hele protestbevægelsen munder således ud i et reaktionært og småborgerligt angreb på staten som sådan og især dens kostbare socialpolitiske foranstaltninger.